

***Sygn. akt I ACa 565/13***

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

***Dnia 14 stycznia 2014 r.***

***Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:***

Przewodniczący: SSA Edyta Mroczek (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Markiewicz

SO del. Bożena Miśkowiec

***Protokolant: ref. staż. Julia Murawska***

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa G. B., M. M. i A. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi(...). W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 stycznia 2013 r.

sygn. akt I C 187/12

***I. oddala apelację;***

***II. zasądza od G. B., M. M. i A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwoty po 1 800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu apelacyjnym.***

I A CA 565/13

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013r. oddalił powództwo G. B., M. M. i A. B. skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi(...) W. o zapłatę odszkodowania za rzeczywistą szkodę, jaką powodowie ponieśli w związku z wydaniem przez Prezydium Rady Narodowej w(...)W. orzeczenia administracyjnego z dnia 1 marca 1969 r. stwierdzającego przejęcie na własność Skarbu Państwa gruntu i budynków położonych w W. przy ulicy (...) róg (...).

***Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.***

W dniu 1 marca 1969 r. Prezydium Rady Narodowej(...) W. wydało decyzję(...), w której stwierdziło, że grunt

i wszystkie budynki położone w W., przy ul. (...), róg (...) nr. hip. (...) - P. przeszły na własność Państwa z dniem 16 lutego 1949 r. wobec niezłożenia przez osoby uprawnione wniosku o przyznanie prawa własności czasowej zgodnie z wymogiem art. 7 dekretu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z 16 maja 2011 r. na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 i 3 k.p.a. stwierdziło nieważność w/w decyzji. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że właściciele nieruchomości: J. S., T. B. i E. B. nie złożyli w ustawowym terminie wniosku o przyznanie własności czasowej (zgodnie z art. 7 dekretu z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze(...)). Pomimo braku złożenia wniosku wydano zaskarżoną decyzję. Oznaczało to, że została wydana na podstawie nieistniejącego wniosku, bez podstaw prawnych i powinna zostać unieważniona. Samorządowe Kolegium Odwoławcze ustaliło również, że w obrocie prawnym pozostaje orzeczenie administracyjne z 29 grudnia 1949 r. o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku dekretowego i stwierdzające na podstawie art. 7 dekretu, że prawo własności czasowej nie zostało przyznane i jednocześnie na podstawie art. 8 dekretu wszystkie budynki położone na powyższym gruncie przeszły na własność gminy (...)W.. Zatem decyzja z 1 marca 1969 r. jest drugą decyzją w sprawie zakończonej inną decyzją ostateczną, co spełniało przesłankę z art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

W dniu 12 grudnia 1949 r. zostało wydane orzeczenie administracyjne Prezydenta (...) W. załatwiające odmownie podanie J. S., T. B. i E. B. o przywrócenie terminu na złożenie wniosku o prawo własności czasowej, do gruntu nieruchomości (...) przy ulicy (...), (...)P.. Orzeczeniem z tej samej daty ten sam organ stwierdził, iż wobec odmowy przywrócenia terminu na podstawie art. 8 dekretu wszystkie budynki położone na powyższym gruncie przeszły na własność(...)W..

Sąd wskazał, że rzeczą powodów było wykazanie bezpośredniego, normalnego związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą a orzeczeniem z 1 marca 1969 r. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego na gruncie art. 160 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 roku nr 98, poz. 1071 tekst jedno. dalej – k.p.a.), stwierdzenie wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa przesądza jedynie o bezprawności i winie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 maja 1985 r., II CR 121/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 53). Podobnie należy traktować sytuację w której doszło do stwierdzenia nieważności decyzji. Natomiast w stanie faktycznym, zakreślonym jako podstawa żądania powodów, nie może być mowy o istnieniu jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy wydaniem nieważnej decyzji, a utratą majątku poprzedników prawnych powodów. Jak wynika bowiem z uzasadnienia decyzji nadzorczej przyczyną stwierdzenia nieważności było naruszenie przepisów o dopuszczalności wydania decyzji, brak podstawy prawnej do jej wydania, wobec niezłożenia wniosku w zakreślonym przez art. 7 dekretu z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) terminie. Wydanie wadliwej decyzji nie odnosiło jakiegokolwiek skutku w sytuacji prawnej właścicieli, gdyż ich uprawnienie do domagania się ustanowienia prawa własności czasowej wygasło. Na skutek wadliwej decyzji nie doszło do zaistnienia szkody w majątku powodów polegającego na nieustanowieniu prawa własności czasowej, skoro wniosek nie został skutecznie złożony.

Ponadto Sąd wskazał, iż obecnie pozostaje w obrocie prawnym orzeczenie z 29 grudnia 1949 r. stwierdzające przejście własności budynków na rzecz gminy. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyli powodowie zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

Naruszenie przepisów prawa, w szczególności niezbadanie istoty sprawy:

1. art. 160 k.p.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż art. 160 k.p.a. a contrario może stanowić podstawę rozstrzygnięcia;
2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie ustaleń w sposób sprzeczny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, iż we wskazanym stanie faktycznym nie może być mowy o istnieniu jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy wydaniem nieważnej decyzji, a utratą majątku przez naszych poprzedników prawnych, podczas gdy, zgodnie ze stanem

faktycznym szkoda polega na bezprawnej sprzedaży przez Skarb Państwa lokali znajdujących się w nieruchomości i w sposób oczywisty uniemożliwiło to ustanowienie na naszą rzecz prawa użytkowania wieczystego, co do sprzedanych lokali, a tym samym skutkuje wyrządzeniem szkody;

3. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak jednoznacznie i właściwie uzasadnionej podstawy rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a w szczególności brak określenia który paragraf art. 160 k.p.a. stanowił podstawę orzeczenia oraz brak odniesienia się do faktu, iż został uchylony i nie obowiązywał w dniu wyrokowania;

4. art 21 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 1 Protokołu Dodatkowego do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez odmowę wypłaty odszkodowania za nieruchomości przejętą w trybie Dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) z dnia 26 października 1945 r., pomimo iż, decyzja wydana przez Prezydium Rady Narodowej w (...) W. orzeczenia administracyjnego z dnia 1 marca 1969r. nr(...), że grunt i wszystkie budynki położone w W. przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...)–P. (składająca się z placu o powierzchni 749,18 m2 oraz domu mieszkalnego) przeszły na własność Państwa z dniem 16 lutego 1949 r., niewątpliwie wyrządziła Powodom szkodę, gdyż stanowiła podstawę sprzedaży lokali mieszkalnych należnych do nieruchomości, które powinny zostać zwrócone Powodom, czego Sąd w ogóle nie zbadał;

5. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 poprzez bezzasadne oddalenie dowodu z opinii biegłego złożonego na okoliczność wysokości szkody.

Mając powyższe zarzuty na uwadze skarżący wnieśli o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, oraz o zasądzenie kosztów procesu w obu instancjach według norm przepisanych.

***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.***

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I Instancji i przyjmuje je za własne. Na aprobatę zasługują także rozważania prawne tegoż Sądu.

Żądanie powodów dotyczyło zasądzenia odszkodowania z tytułu szkody poniesionej na skutek wydania nieważnej decyzji administracyjnej z dnia 1 marca 1969r. W okolicznościach niniejszej sprawy prawidłowo zatem uznał Sąd I Instancji, że podstawę prawną roszczenia powodów stanowi artykuł 160 k.p.a. Przepis art. 160 k.p.a. traktowany był jako wyłączna, odrębna podstawa odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone wydaniem decyzji z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1989 r., III CZP 58/88, OSNC 1989/9/129; wyrok z dnia 7 stycznia 1998 r., II CKN 550/97, OSNC 1998/7-8/120). Uchylenie tego przepisu przez art. 2w/w ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z mocą od dnia 1 września 2004 r., nie stanowiło przeszkody do dalszego stosowania go, w oparciu o art. 5 tej ustawy, do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem jej wejścia w życie. Powyższe stanowisko zostało przesądzone w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 roku (III CZP 112/10, LEX numer 7514601), zgodnie z którą do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 01 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono zarówno przed, jak i po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a.

Przepis ten przyznawał stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, roszczenie o odszkodowanie za poniesioną szkodę, chyba że ponosiła ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne było zatem ustalenie, czy nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę, czy doszło do powstania uszczerbku w majątku poszkodowanego w rozumieniu art. 361 k.p.c. oraz czy szkoda ta pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym.

Zdaniem powodów ich szkoda polega na bezprawnej sprzedaży przez Skarb Państwa lokali znajdujących się w nieruchomości przy ul. (...) róg (...) w W., co uniemożliwiło ustanowienie na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego, co do sprzedanych lokali. Jako źródło szkody powodowie wskazali decyzję z dnia 1 marca 1969r., w wyniku której

na własność Skarbu Państwa z dniem 16 lutego 1949 r. przeszły grunty i budynki położone na wskazanej wyżej nieruchomości.

Przy tak zakreślonej podstawie faktycznej żądania prawidłowo Sąd I Instancji uznał, że brak jest związku przyczynowego pomiędzy wskazaną wyżej decyzją, a szkodą powodów. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. każda osoba zobowiązana do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Powyższe oznacza, że konieczne jest wskazanie zdarzenia, z którym osoba dochodząca odszkodowania wiąże powstanie szkody, określenie tej szkody oraz ustalenie, czy wskazane zdarzenie jest przyczyną tejże szkody, a więc czy było ono koniecznym warunkiem jej wystąpienia, przy czym normalny związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w zestawie wszystkich przyczyn i skutków określone przyczyny wywołują normalnie, w zwykłej kolejności rzeczy albo z wysokim prawdopodobieństwem tego rodzaju skutki. Ocena, czy skutek jest normalny powinna być zobiektywizowana i oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz opierać się na doświadczeniu życiowym (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4.10.2012r. w sprawie ICSK 665/11 LEX 1228533). Dochodzone roszczenie wiąże się z przysługującym poprzednikom prawnym powodów prawem własności nieruchomości, położonej na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) (Dz. U. Nr 50, poz. 279 ze zm.). Zgodnie z art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze(...) (Dz. U. Nr 50, poz. 279 ze zm.), dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. Przy czym gmina uwzględniała wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela dało się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania. Tymczasem, co jest w sprawie bezsporne, poprzednicy prawni powodów takiego wniosku nie złożyli, co spowodowało wygaśnięcie uprawnienia do domagania się ustanowienia prawa własności czasowej. W przeciwnym razie uznanie decyzji Prezydium Rady Narodowej(...) W. z dnia 1 marca 1969 r. za nieważną na mocy decyzji SKO z dnia 16 maja 2011r., spowodowałoby konieczność rozpoznania wniosku o przyznanie prawa własności czasowej. Tymczasem poprzednicy prawni powodów nie złożyli skutecznie wniosku dekretowego, a zatem jak wskazano w uzasadnieniu w/w decyzji SKO, wydanie zaskarżonej decyzji z dnia 1 marca 1969 r. nastąpiło bez podstaw prawnych. Słusznie wskazał Sąd I Instancji, że przedmiotowa decyzja nie wywarła żadnego skutku co do sytuacji prawnej byłych właścicieli nieruchomości, bowiem wobec braku wystąpienia z wnioskiem o ustanowienie prawa własności czasowej, ich uprawnienie wygasło. Nie mają zatem racji skarżący podnosząc, że organ dekretowy był zobowiązany przyznać ich poprzednikom prawnym prawo własności czasowej, skoro z takim wnioskiem nie wystąpili. A zatem to nie ta decyzja spowodowała, że powodowie nie uzyskali prawa własności czasowej, jak również nie była przyczyną dokonania sprzedaży lokali w budynku położonym na tej nieruchomości. Jak wskazano na wstępie art. 361 § 1 k.c. mówi o odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa zdarzeń wywołujących szkodę. Jak przyjmuje się w judykaturze i doktrynie następstwo ma charakter normalny wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest zwykle skutkiem określonego zdarzenia. Dla przyjęcia odpowiedzialności cywilnej istotne jest, by pomiędzy skutkiem - szkodą a poszczególnymi zdarzeniami - przyczynami zachodziły normalne relacje w podanym wyżej znaczeniu, bez względu czy są one bezpośrednią czy pośrednią przyczyną szkody (por. A. Koch "Związek przyczynowy jako podstawa odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie cywilnym", Warszawa 1975, str. 202).

Szkodą, której naprawienia domagają się powodowie, jest uszczerbek majątkowy, jaki powstał na skutek rozporządzeń lokalami i w efekcie doprowadził do uniemożliwienia ustanowienia w stosunku do nich prawa użytkowania wieczystego. W realiach tej sprawy, przy tak zakreślonej podstawie faktycznej żądania, uprawniona jest teza, że nie można decyzji z dnia 1 marca 1969 roku traktować jako źródła szkody powodów. Stwierdzenie istnienia adekwatnego związku przyczynowego jest ustaleniem faktycznym, a nie zagadnieniem prawnym, którego rozstrzygnięcie może mieć ogólny walor, a nie tylko znaczenie dla konkretnej sprawy. Stwierdzenie wydania decyzji z naruszeniem prawa, jak również w warunkach nieważności przesądza w zasadzie o bezprawności, natomiast rolą strony jest wykazanie

istnienia pozostałych przesłanek uzasadniających odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego, w postaci istnienia szkody, jej wysokości i normalnego związku przyczynowego, między wadliwą decyzją a wskazaną szkodą (tak SN w wyroku z dnia 3.05.1985r. II CR 121/85, OSNC 1986, nr 4, poz.53). Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c., spoczywa na stronie dochodzącej odszkodowania. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena całokształtu okoliczności sprawy doprowadziła zatem do słusznego wniosku, że opisywany przez powodów uszczerbek majątkowy nie stanowi normalnego następstwa wydania przedmiotowej decyzji.

Zasadnie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na pozostającą w obrocie prawnym decyzję z dnia 29 grudnia 1949 r., na mocy której nie uwzględniono wniosku byłych właścicieli nieruchomości o przywrócenie terminu na złożenie wniosku dekretowego i jednocześnie stwierdzono na podstawie art. 7 dekretu, że prawo własności czasowej nie zostało przyznane, a na podstawie art.8 dekretu, że wszystkie budynki przeszły na własność(...)W. (a następnie Skarbu Państwa). Powyższe wskazywało na uprawnienie Skarbu Państwa do dysponowania swoją własnością.

W toku postępowania apelacyjnego powodowie wnieśli o zawieszenie postępowania w związku z toczącym się przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w W. postępowaniem administracyjnym w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta (...). W. L. dz. (...) -oa z dnia 29 grudnia 1949 r. Zdaniem apelujących rozstrzygnięcie SKO będzie mieć istotny wpływ na wynik niniejszego postępowania, bowiem, wycofanie z obrotu zaskarżonej decyzji jako dotkniętej wadą nieważności potwierdzi zasadność roszczeń powodów. Wniosek ten nie mógł być uwzględniony, (pomijając okoliczność, że nie wykazano w żaden sposób, że takie postępowanie przed SKO istotnie się toczy) albowiem powodowie od początku postępowania jako źródło szkody wskazywali decyzję z dnia 1 marca 1969 r. W taki sposób określili podstawę faktyczną roszczenia, którą Sąd jest związany i którą poddawał analizie dokonując subsumpcji. Natomiast powoływanie się na tym etapie postępowania na inną decyzją administracyjną, zmierza w istocie do dokonania zmiany podstawy faktycznej żądania, skutkującą niedopuszczalną na etapie postępowania apelacyjnego zmianą powództwa. Zgodnie bowiem z treścią art. 383 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Stąd też wniosek o zawieszenie postępowania podlegał oddaleniu.

Apelujący nie wskazali, w jaki sposób Sąd Okręgowy naruszył zasady swobodnej oceny materiału dowodowego. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art.233§1 k.p.c. niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń faktycznych. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Tymczasem jak była mowa wyżej Sąd prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy wskazując na brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy unieważnioną decyzją a szkodą powodów. Ustalenia te zostały oparte na niekwestionowanym materiale dowodowym w postaci dokumentów.

Tym samym prawidłowo również oddalił Sąd I Instancji wniosek powodów o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody. Skoro zasadnie przyjęto, że brak jest związku przyczynowego, a zatem wysokość szkody nie była okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy.- art.217§2 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny argumentacji, która doprowadziła do wydania zaskarżonego orzeczenia, odczytania jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, a tym samym gdy nie poddaje się ono kontroli kasacyjnej (por. niepublikowane wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 września 2007 r. sygn. akt II CSK 175/07; z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 390/07; z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 263/07; z dnia 28 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 288/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., sygn. akt V CSK 240/07, z dnia 6 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 421/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., sygn. akt II CSK 615/07, z dnia 13 listopada 2003 r., IV CK 183/02). Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie, albowiem Sąd I Instancji jasno wskazał przyczyny oddalenia powództwa powołując się na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Za chybiony w tych okolicznościach uznać należy również zarzut naruszenia art. 21 ust. 2 Konstytucji oraz art. 1 Protokołu Dodatkowego do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Artykuł 21 Konstytucji dotyczy prawnej ochrony własności, jak również uznania prawa jej dziedziczenia. Nie wyklucza jednocześnie i nie zakazuje dokonywania wywłaszczenia mienia na cele publiczne i za odpowiednim odszkodowaniem. Podobnie Protokół Dodatkowy do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności stanowi zasadę poszanowania mienia każdej osoby fizycznej i prawnej stanowiąc jednocześnie wyjątek dla pozbawienia tego prawa w interesie publicznym i na warunkach przewidzianych przez ustawę oraz zgodnie z ogólnymi zasadami prawa międzynarodowego. Jednocześnie wskazano, że powyższe postanowienia nie będą naruszać prawa państwa do stosowania takich ustaw, jakie uzna za konieczne do uregulowania sposobu korzystania z własności zgodnie z interesem powszechnym lub w celu zabezpieczenia uiszczania podatków bądź innych należności lub kar pieniężnych.

Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują, aby doszło do naruszenia prawa własności powodów w sposób sprzeczny z literą prawa. Przyczyną utraty prawa własności czasowej przedmiotowej nieruchomości przez powodów było niezłożenie skutecznego wniosku dekretowego, a nie dokonanie wywłaszczenia. Brak jest tym samym podstaw do przyznania im odszkodowania.

Biorąc powyższe pod uwagę apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art.98§1 i 3 w zw. z art.99 k.p.c. i w zw. z art.108§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7, § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).